

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. III. Culpas ordinarias quibus obnoxii sumus non sufficere, vt lætitiã auferant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

vires addat ad laborandum. Hinc aiebat Propheta Dauid: *Viam mandatorum tuorum cucurri; cum dilatasti cor meum.* Lætitia dilatat & extendit cor. Dicit ergo Propheta: Dum mihi hanc lætitiã dedisti qua cor meum dilatatum est, magna cum velocitate sine vlllo impedimento mandatorum tuorum viam cucurri, nec quidquam laboris sensi: *Current, & non laborabunt, ambulabunt, & non deficient:* Et contra tristitia constringit, premit & arctat cor, & non solum operandi voluntatem, sed & vires tollit, & difficile reddit, quod ante cuius facile erat. Ideo & Sacerdos Aaron debilitatem fatebatur, postquam vna vice duos illi filios occidisset Deus, & à Moysè fratre correptus, quod Deo sacrificium non obtulisset, respondit: *Quomodo potui placere Domino in ceremoniis mente lugubri?* Et filii Israel in Babylónico exilio dicebant: *Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena?* Et quotidie experientia ipsa discimus, nobis tristitia occupatis non solum spirituales deficere vires, secundum illud Sapientis: *In maxore animi deicitur spiritus,* sed & corporales, vt quisque pes, & quodque brachium nobis grauissimum esse videatur. Hinc auctores sunt Sancti, ne in tentationibus tristemur, hoc enim cor figure spoliat, & hominem pauidum & pusillanimum reddit.

Ex prædictis alia potest ratio colligi, ob quam Dei famulus, præsertim Religiosus optare debet, vt hilarem agat vitam. Estque hæc, quod dum aduertitur, quæpiam in virtutis & religionis negotio hilarem esse; inde multum satisfieri & spem concipi, talem perseueraturum, & cæpta profecuturum. Dum vero tristis aduertitur, suspicionem & timorem adfert. hunc non perstiturum. Vt dum videmus aliquem sub magno lignorum fascæ, & anhelum & suspirabundum incedere, hic subsistere, illic lignum aliquod cadere, & alibi aliud, statim dicitur, hic tanto fasciferendo non est, media via cogetur deponere onus: dum vere videtur hilaris, quasi

cantando cum onere progredi, mox dicitur, hic maius onus istoc onere portare posset. Eodem modo dum quis virtutis & Religionis negocia cum tristitia & molestia obit, & videtur gemere, & oneri succumbere; suspicio est, hunc non perseueraturum: nam semper contra aquæ fluxum remigare & eniti, fit remigum more, estque nimis violentum. Dum autem lætus humilibus & abiectis officiis & aliis religionis exercitiis incumbit, & corporalibus, & spiritualibus, omnia ei leuia & facilia sunt; bonam de se spem dat, fore vt progrediatur, & perseuerat.

CAPVT III.

Culpas ordinarias quibus obnoxii sumus non sufficere, vt lætitiã auferant.

TANTUM à Sanctis fit, nos vsque hilares & lætos esse, vt dicant nobis nec in lapsibus quidem animo cadendum, nec desperandum, tristes & melancholicos esse oportere: quamuis peccatum huiusmodi fit, ob quod iure bono tritari nobis licet, vt statim dicemus; tamen dicit Sanctus Paulus tristitiã hanc temperatam & moderatam esse debere, & inniti indulgentiæ & misericordiæ Dei, ne desperationem & diffidentiam pariat: *Ne forte abundantiori tristitia absorbeat, qui eiusmodi est.* 2. Corinthiorum 2. versiculo 7. Hinc Sanctus Franciscus, qui hanc tristitiã in fratribus suis oderat socium suum, qui tristis erat, reprehendebat dicens, eum, qui Deo seruit, tristem non esse debere, nisi forte ob aliquod ab eo commissum peccatum. Si ergo tale quid (inquit) admiseris, huius te peniteat, & confitere, & à Deo veniam & misericordiam pete, vt priorem tibi restituat lætitiã: *Redde mihi lætitiã salutaris tui, & spiritu principali infirma me.* Eodem & modo Sanctus Hieronymus hunc locum exponit: *Id est, redde*

Ob defectus non est desperandum nec nimis tristandum.

S. Franciscus oderat tristitiã in fratribus suis.

Psal. 50. 14.

Hieronymus.

Id est, redde

dd 2. mihi

M. Auila
effatum.

mibi illam exultationem, quam in Christo habui, priusquam peccarem. Pater Magister Auila arguit, & quidem merito, aliquos, qui in Deo via pleni inuiti tristitia ambulant, corde frigidissimo & gelu constricto, sine delectatione in diuinis, sibi in spidi & proximis, desperantes & pusillanimes: Multosque horum, ait, lethalia peccata non committere, sed dicere tali modo se dispositos esse, quod Deo non seruiant ut debent, ob venialia peccata, quæ admittunt.

Hic magnus error est: multo enim maiora sunt damna quæ ex nimia hac tristitia & dolore dimanant, illis, quæ ex eadem culpa nascuntur: & quod prudentia & fortitudine impedire poterant, augent, & ex vno malo in aliud cadunt. Et hoc est, quod diabolus ex tristitia habere intendit, ut videlicet eis vigorem & robur ad operandum subtrahat, ut nunquam boni quid ad perfectionem perducant.

Ex defectibus
x. utilitas est
nostri humiliatio.

2. maioris gratia petitio.
3. maior cautela.

M. P. Auila,
dicitur.

Tsal. 119. 3.

Quod ex lapsibus & defectibus utilitatis eruatur, Primum esse debet, ut nos confundamus & humiliemus, animaduertentes nos opinione nostra debiliores esse. Secundum, ut maiorem à Deo gratiam postulemus, quod ea indigemus. Tertium, ut post maiori cautela & collectione viuamus, alios consulendo, occasiones pueniendo, & fugiendo: hoc modo plus proficitur quam pusillanimitate & inuiti tristitia. Recte ait Magister Pater Auila, si ob culpas quotidianas, quas in currimus, nobis tristandum, & desperandum esset; quis tandem hominum quiete & pace frueretur, cum omnes peccatis obnoxii sumus? *Si iniquitates obseruaueris Domine, Domine quis sustinebit?* Conare Deo seruire, & fac quod potes, & si quicquid fas est, conficere nequis; ne ideo mirere nec animum despondeas omnes enim huiusmodi sumus: homo & non Angelus es, debilis, & non sanctificatus. Abunde Deo debilitas & miseria nostra explorata est, & ideo nos desperare non vult, sed statim e-

rigere, & maius robur ab eo petere: ut infans, qui cadit, & statim surgit, & currit ut ante. Dicit Sanctus Ambrosius in fantum lapsibus patrem non irasci, sed ad compassionem moueri; idem & Deus nobiscum agit, secundum illud Prophetæ: *Quomodo miseretur pater filiorum, miserus est Dominus timentibus se, quoniam ipse cognouit figmentum nostrum, & recordatus est, quoniam puluis sumus.* Nouit Deus infirmitatem nostram miseriam, & nos ut debiles & infirmos amat filios, & ideo huicmodi lapsus potius illum ad compassionem quam indignationem mouent Inter omnia solaria, quæ habent illi, qui debiles in Dei seruitio sunt, est, intelligere Deum tam amoris & misericordiam diuitem esse, quod nos toleret, & amet, quamuis illi non tam exacte, ut decet respondeamus. *Qui diues est in misericordia.* Ideoque ut cera ante ignem liquefcit, sic & omnes nostri defectus & peccata coram eius infinita misericordia dissoluuntur. Idque nobis animum addere deberet, ut semper læti & hilares operaremur; quod sciamus Deum nos amare & fauere, & ob omnes has ordinaras culpas nos ne minimum quidem gratiæ & diuini amoris amissuros.

CAPVT IV.

De tristitia radicibus & causis, earumque remediis.

INSPICIAMVS vero radices & causas, unde tristitia nasci solet, ut necessaria iis applicemus remedia. Cassianus & S. Bonauentura dicunt ex multis radicibus tristitiam prouenire posse. Aliquando enim ex naturali ægritudine & humore melancholico, qui in corpore dominatur, ortum habet: tuncq; remedium potius ad medicos quàm Theologos pertinet. Sciendum tamè huc melancholicum humorem nasci & augeri melancholicis cogitationibus,